

Arrest

nr. 120 749 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State van 24 juli 2013 met nr. X waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 november 2012 met nr. X wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 maart 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 juni 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Op 25 juli 2012 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Betrokkene legt ter staving van zijn identiteit een 'attestation de nationalité' voor, afgeleverd door de 'Ambassade de la R.I. d'Afghanistan Belgique' dd. 13.05.2008. Dit document kan niet aanzien worden als een door onze dienst aanvaard identiteitsdocument, daar dit document geen internationaal erkend paspoort, geen gelijkwaardige reistitel en geen identiteitskaart uitmaakt. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart.

Betrokkene voegt bij een actualisatie dd. 23.01.2012 een Afghaans paspoort toe op naam van M.N. (...). Dit document kan evenwel niet aanvaard worden, aangezien betrokkene het bewijs niet heeft geleverd, op het ogenblik van de indiening van zijn aanvraag, dat hij over een identiteitsdocument beschikte zoals bepaald in Art. 9bis §1 (Arrest Raad van State nr. 219.256 dd. 08.05.2012). In voornoemd arrest wordt gesteld: "De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

1.3. Bij arrest nr. 91 301 van 9 november 2012 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 224.392 van 24 juli 2013 vernietigde de Raad van State het in punt 1.3. bedoelde arrest.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: *“schending van het art. 9bis Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheids - en/of redelijkheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de verplichting geen manifeste beoordelingsfouten te maken”.*

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“De bestreden beslissing stelt, ter ondersteuning van de onontvankelijkverklaring:

- dat het Attest van Immatriculatie geen identiteitsdocument is, enkel een bewijs van een recht op verblijf in het kader van een asielaanvraag: dit is correct.

- dat het document 'Attestation de Nationalité' van 13.05.2008 niet gelijk kan gesteld worden met een identiteitsdocument: de meeste rechtspraak bevestigt dit.

- dat verzoekster, ingevolge een actualisatie op 23.01.2012, een Afghaans paspoort heeft overgemaakt. Hierover gaat de betwisting.

Verweerder stelt, met verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 219256 d.d. 08.05.2012, dat verzoeker het door hem verplichte bewijs niet heeft geleverd "op het ogenblik van de indiening van zijn aanvraag".

1.

Verweerder betwist alvast niet dat het voorgelegde document, het paspoort afgeleverd door de Afghaanse ambassade op 17.10.2011, het identiteitsdocument 'par excellence' is dat normaliter verwacht wordt.

2.

Het is juist dat op het moment van de regularisatieaanvraag op 26.03.2009, dit paspoort er nog niet was en dus ook niet kon voorgelegd worden. Vermits de voordien gevoerde asielprocedure op de datum van indiening reeds was afgelopen, diende in principe het door art. 9bis vereiste identiteitsdocument voorgelegd te worden.

Merkwaardig is echter dat, in het kader van de medische regularisatie op basis van art. 9ter Vreemdelingenwet (aanvraag d.d. 24.10.2008), DVZ het verzoek wel ontvankelijk achtte en trouwens in de periode tussen 24.10.2008 en 12.07.2011 (datum van de weigering) telkens het Attest van Immatriculatie heeft laten verlengen.

Nochtans stond toen ook reeds in art. 9ter de documentaire voorwaarde vermeld:

"De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die "

Het feit dat Dienst Vreemdelingenzaken toen het medisch regularisatieverzoek ontvankelijk verklaarde, toont aan dat het voorgelegd attest van nationaliteit als geldig werd bevonden.

Het getuigt niet van een consistente en consequente houding om in hetzelfde dossier twee totaal verschillende beslissingen te nemen, zonder een motivering hiervoor te geven.

Het is in dit verband interessant te verwijzen naar bepaalde overwegingen van het Grondwettelijk Hof in het recente arrest nr. 82/2012 van 28.06.2012:

- het Hof vindt het verantwoord dat in de art. 9ter procedure een bewijs van identiteit wordt gevraagd (daar waar dit niet vereist is voor een vreemdeling die subsidiaire bescherming aanvraagt);

- wat betreft een mogelijke discriminatie ten opzichte van art. 9bis, stelt het Hof dat sinds de wetswijziging van 29.12.2010 (B.S. 31.12.2010), eik document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, een bewijs van identiteit kan vormen (zodat het niet nodig was in art. 9ter een bepaling te voorzien wat betreft het aantonen van de onmogelijkheid om aan de documentaire voorwaarde te voldoen). Het Hof zag geen ongelijkheid.

A contrario mag gesteld worden dat, voor de wetswijziging, de documentaire voorwaarde zowat gelijk lag voor art.9 bis en voor art.9 ter. Aldus getuigt de dubbele aanpak in casu niet van een zorgvuldig optreden en evenmin van een redelijke houding.

3.

Op 26.03.2009 werd een Attest van nationaliteit voorgelegd en dit bewijs werd nadien op 23.01.2012 aangevuld ("geactualiseerd") met een nieuw afgeleverd paspoort.

Beide documenten dienden samen geëvalueerd te worden.

In art. 9bis Vreemdelingenwet, zoals bepaald ten tijde van het indienen van de aanvraag op 26.03.2009, stond niet dat het vereiste identiteitsdocument niet later kon aangevuld, versterkt, geactualiseerd worden en verweerder had derhalve de verplichting, bij het voorbereiden en maken van zijn beslissing, rekening te houden met alle elementen van het dossier, ook het later overgemaakte paspoort. De regelmatigheid van een beslissing wordt beoordeeld in functie van de dossiergegevens, waarover de administratie beschikte ten tijde van het nemen van de beslissing.

Latere, bijv. ter gelegenheid van de beroepsprocedure toegevoegde bewijsstukken zijn dus niet relevant.

Stukken, voorgelegd alvorens de beslissing werd genomen en waarvan de administratie kennis heeft genomen, dienen wel in de beoordeling betrokken te worden.

Een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaardden aldus het voldaan zijn aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste:

- RvV 03.04.2009, 25.612

- RvV 30.04.2009, 26.821

- RvV 27.05.2009, 27.754

- RvV 15.06.2009, 28.720

Het getuigt geenszins van respect voor het redelijkheidsbeginsel het juiste en niet voor betwisting vatbare bewijs van identiteit, ook al is het later dan de aanvraag opgestuurd, als onontvankelijk te beschouwen wanneer uit de beslissing zelf blijkt dat Dienst Vreemdelingenzaken er tijdig kennis van heeft genomen.

4. Verweerder verwijst naar het arrest Raad van State nr. 219256 van 08.05.2012.

De casus is echter niet dezelfde.

In het daar behandelde geval ging het om een regularisatieaanvraag hangende een asielprocedure die pas in de loop van de regularisatieprocedure met een weigering werd beëindigd, zodat de documentaire voorwaarde zich niet stelde bij het begin van de aanvraag.

Omdat verzoeker blijkbaar nagelaten had zijn regularisatieverzoek na het einde van de asielprocedure aan te vullen met een identiteitsdocument, werd de aanvraag verworpen en dit werd bevestigd door de RvV met arrest nr. 60.773 van 29.04.2011.

Verzoeker stelde een administratief cassatieverzoek in bij de Raad van State.

De Raad van State verbrak het arrest omdat, in zijn interpretatie van art. 9bis Vreemdelingenwet, verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag geen documentaire voorwaarde kon opgelegd worden.

In onderhavig geval bestond die documentaire voorwaarde wel, doch verzoeker stelt dat hij hieraan voldaan heeft door het voorleggen van het Attest van Nationaliteit, en dit Attest werd op een nuttig moment van de procedure, zijnde voor het nemen van de beslissing, aangevuld door een ander bewijsstuk dat geenszins voor betwisting vatbaar is.

Bovendien leidt het standpunt van verweerder ertoe dat een nieuwe art. 9bis procedure nodeloos wordt opgestart of dient te worden opgestart. Immers, verweerder weet nu reeds dat op dit vlak geen onontvankelijkheidsbeslissing meer kan worden genomen! Mede om deze reden is het standpunt van verweerder onredelijk."

2.2. Waar verzoeker een schending opwerpt van *"de verplichting geen manifeste beoordelingsfouten te maken"* en inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, *"ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980"* luidde als volgt:

Art. 9bis. § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

2.4. De bestreden beslissing strekt ertoe te stellen dat:

- het overgemaakte attest van immatriculatie geen identiteitsdocument is;
- het overgemaakte document 'Attestation de Nationalité' van 13.05.2008 geen aanvaard identiteitsdocument is;

- verzoeker, ingevolge een actualisatie op 23 januari 2012, een Afghaans paspoort heeft overgemaakt dat evenwel niet kan worden aanvaard, aangezien het niet werd overgemaakt op het ogenblik van het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

2.5. Blijkens zijn verzoekschrift betwist verzoeker het eerste motief niet, bij het tweede motief erkent hij dat *“de meeste rechtspraak [dit] bevestigt”*. Tevens geeft hij toe dat het Afghaans paspoort er nog niet was op het ogenblik van het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en dat de voordien gevoerde asielprocedure afgelopen was op het ogenblik van het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag zodat het bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument diende te worden voorgelegd.

2.6. Kernbetoog van verzoeker is dat hij zijn regularisatieaanvraag op 23 januari 2012 aanvulde/actualiseerde/versterkte met zijn Afghaans paspoort, dat er op dat moment nog geen beslissing getroffen was over zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag en dat dit paspoort samen met het eerder overgemaakte 'Attestation de Nationalité' diende te worden geëvalueerd. Verzoeker is van oordeel dat de tekst van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat rekening moet worden gehouden met een later overgemaakt paspoort.

2.7. In zijn arrest nr. 224.392 van 24 juli 2013 oordeelde de Raad van State evenwel: *“Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden “en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt” kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is volgens het tweede lid van die bepaling niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen noch op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen op geldige wijze aantoonst. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een “ontvankelijkheidsvoorwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument”. De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde.”* Derhalve diende verwerende partij geen rekening te houden met het op 23 januari 2012, dus na het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, voorgelegde Afghaanse paspoort, noch op zich noch samen genomen met het vroeger overgemaakte “attestation de nationalité” waarvan verzoeker zelf beaamt dat het geen aanvaard identiteitsdocument is zodat de Raad de motieven van de bestreden beslissing noch kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig kan achten. De verwijzing naar andersluidende arresten van de Raad kan geen afbreuk doen aan het voormeld arrest van de Raad van State.

2.8. Verzoekers kritiek dat de bestreden beslissing verwijst naar een arrest van de Raad van State dat betrekking heeft op de situatie van een asielprocedure die beëindigd wordt na het indienen van een regularisatieaanvraag terwijl daarvan geen sprake is in zijn geval, is niet dienstig aangezien in het betrokken arrest duidelijk gesteld werd, *“De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag”*. De verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest nr. 219.256 van de Raad van State is derhalve wel degelijk pertinent.

2.9. Verzoeker is van oordeel dat het standpunt van verwerende partij ertoe leidt dat nodeloos een nieuwe procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden opgestart maar deze bevinding maakt niet dat de bestreden beslissing onwettig is in het licht van dit wetsartikel.

2.10. Verzoeker wijst er ten slotte nog op dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij hij eveneens voormeld *“attestation de nationalité”* zou hebben voorgelegd, wel ontvankelijk werd verklaard en acht het inconsistent en inconsequent van verwerende partij om in hetzelfde dossier twee houdingen aan te nemen, maar te dezen betreffen een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een procedure op grond van artikel

9ter van de Vreemdelingenwet twee verschillende procedures met een eigen finaliteit. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de aanvaarding van het "*attestation de nationalité*" in een andere procedure waarvan het opzet verschillend is van de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zoekt tevergeefs steun in een a contrario redenering inzake het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 82/2012 van 28 juni 2012.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA